

[Wilhelm]

ningsbidrag skrevet, at det egentlig havde foretrukket en meget enklere struktur for denne udlændingelov. Jeg bilder mig ikke ind, at den kan blive superenkel, men i hvert fald mere overskuelig både for dem, der skal administrere, og dem, der skal administreres. Mindretallet har for at lette vores sammenligningsmuligheder fulgt den struktur, flertallet insisterede på. Nu synes jeg, det viser sig, at folketingets flertal vil tage udgangspunkt i mindretalsbetænkningen. Hvis det viser sig, at der er bedre ideer til en struktur af hele udlændingeloven, som gør den mere overskuelig for dem, der skal administrere, og dem, der skal administreres, så synes jeg, at vi ret hurtigt skulle finde ud af, om ikke det vil være muligt at lægge denne anden struktur til grund, når vi nu skal lave en lovrevision, der måske skal administreres de næste 20 år.

Proceduren omkring lovforslaget har jeg forholdt mig skeptisk og kritisk til, allerede da justitsministeren forelagde sine planer i den retning i retsudvalget i december sidste år. Det skyldes især, at vi i årevis har lovet indvandrerorganisationerne, der blev holdt uden for udvalgsarbejdet, at de ville blive hørt, før man kom med et lovforslag. Og så skyldes det altså også, at man anbringer folketinget i en tidsklemme på grund af konkrete sager, hvis afgørelse kommer til at afhænge af, om vi er hurtige nok med dette lovforslag.

Jeg synes, det er uanstændigt, at man ikke tog høringen, før man kom med lovforslaget. Man kan sige, at det er en formalitet. Jeg mener ikke, at det helt er en formalitet. Jeg mener, at vi har erfaring for, at et ministerium og en regering altid står hårdere på sine formuleringer, når de først har haft dem ude af kontorerne og forelagt i salen. De ville måske være mere påvirkelige af en høringsrunde, hvis de ikke selv havde lagt formuleringer frem.

Men hvorom alting er, så havde vi alle sammen ønsket denne revision af udlændingeloven meget tidligere. Det var lovet som et hasteudvalg i sin tid, og betænkningen har været lovet, jeg ved ikke hvor tit. Den var hele tiden lige om hjørnet i det næste kvartal. Det kan de sidste 3 justitsministre i hvert fald tale med om – jeg tror i virkeligheden 4, for jeg mener, at det begyndte allerede i Nathalie Linds tid.

Det har været imod vores ønsker – nu snakker jeg ikke om VS, men om hele folketingets, måske med undtagelse af fremskridtspartiet – at det har trukket så længe ud. Begrundelsen for, at det har trukket så længe ud, har vi hele tiden hørt var, at problemerne viste sig betydelig mere komplicerede, end man havde troet. Hvordan vil man gennemføre en anstændig høringsrunde blandt nogle indvandrerorganisationer, der selvfølgelig ikke har den samme strømlinjede organisationsstruktur som et parti, der måske er i stand til at svare på svare på noget sådant i løbet af en måned? Hvordan vil man anstændigvis gennemføre en ordentlig høringsrunde, hvor de forskellige virkelig kan føle, at de er blevet hørt på, ja, det skal jo være under 2 måneder, hvis det her skal følge den køreplan, der er lagt op til? Jeg mener, at vi er anbragt i en tidsklemme, og at den tidsklemme også anbringer indvandrerorganisationerne og andre interesserede i en situation, hvor de får meget dårlige vilkår med hensyn til den høringsrunde.

Det er en af grundene til beslutningsforslag nr. B 54, som bringer os ud af den tidsklemme, men det er ikke den eneste grund. Det har lydt her i dag – jeg skal da takke for de venlige bemærkninger fra hr. Torben Lund, og jeg ved, at fru Ebba Strange ville have sagt det samme på SFs vegne, hvis hun ikke havde glemt det, så det skal jeg også takke for – som om man mener, at nr. B 54 kun har betydning, hvis ikke vi når at gennemføre en revision af udlændingeloven inden sommerferien, men det er jo ikke rigtigt. Der sker bl.a. det, at der udvises i næste uge, der udvises i marts måned, der udvises i april måned, og der er i virkeligheden nogle temmelig groteske konsekvenser af den overgangsordning, justitsministeren foreslår i § 61.

Det er nemlig sådan, at hvis 2 indvandrere står og skal udvises om en uge og den ene har en lav straf for en forholdsvis beskeden lovovertrædelse og den anden har en høj straf for en grovere lovovertrædelse, så når vi at effektuere udvisningen for den, der ikke har lavet så meget, fordi han ikke kan blive siddende længere end forskellen mellem $\frac{7}{12}$ prøveløsladelsen og $\frac{2}{3}$ prøveløsladelsen, og den er ikke nødvendigvis nok til, at han kan blive hængende, til han får lov til at få prøvet sin udvisning ved en domstol. Men den,